

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΜΟΥ

Ο Άλλος

«Αχ, ναί! το ξέρω πως αυτή τη στιγμή ο άλλος την αγαπάει βρισκόμενος...»

«Αχ, ναί! τη βλέπω να λιγοθυμιά από ήδονη στο κρεβάτι ενός άλλου κι' αδηλιάζει απ' την καρδιά μου. Κι' όμως τότε που δέχτηκε ν' ακολουθήσω, στο άκουμό μου, έναν άλλον, ήταν καλή και καμιά περιφρονητική σέβη δεν πέρασε γι' αυτήν απ' το μυαλό μου. Τώρα προσκαθώ να μη τὸν συλλογιέμαι κείνον, τὸν άλλον, κι' όμως φρονιάζω ὅλα θυσοῦμαι πῶς αὐτὸς καθάρθηκε μ' ὅσα τῆς εἶπε νὰ τὴν τραβήξῃ κοντὰ του.»

«Φτωχιά μου ἀγάπη!... δὲ θέλω τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ πεθάνω! Τῆς εἶπα ὅσοις δὴν μου τὴν καρδιά καὶ τώρα, πού με πρόδοκε, δὲν ὄφραζε γιὰ μένα πιά εὐτυχία. Ἐπίσ' ἐστὶν ἄλλη ζωὴ μικρὸς καὶ ἐλπίδος πιά μὴ καινούργια ἀγάπη!»

Εὐτυχισημένους τρελλούς

«Όχι, δὲν εἶνε τὰ στολῆα σου, οὔτε ἡ δαγτέλες, οὔτε τὰ πιδ ὠραία σου φουστάνια μὲ τῆς μεταξοῦτος τοῦς φόδους, οὔτε τὰ πλοῦσια ἐπιπέλα σου, καὶ τὰ μαλακὰ νιβάνια σου κι' οἱ πολυτέλειες σου πού με κάνουν κάθε μέρα πιά τρελλὸν γιὰ σένα. Αὐτὰ μπορεῖ ὁ ἀνεμος νὰ τὰ σκορπίσῃ στὸ γύρισμα τῆς ζωῆς!»

«Όμως τὰ μεγάλα σου τὰ μάτια, καὶ τὰ μαῖρα σου μαλλίω καὶ τὰ σφιχτοδεμένα σου μπράτσα, αὐτὰ εἶνε ὁ μοναδικός μου κι' ἀτίμητος θησαυρός!...»

Κι' ἔδωκα τὰ λογικά γιὰ τὴν ἐξουσίαν μου τὰ μικρά σου στήθη καὶ τὸ κορμιά σου κι' αὐτὸ ὀλόγυμον κι' ὀλότρελα δικό μου. Κι' εἶμαι τρελλός, καὶ τρελλός εὐτυχισημένος, ἀφοῦ εἶμι μ' ἀγάπῃς!

Ἀγάπη ψυχῶν

«Ἐλα, σὲ περιμένω. Τα χέρια μου ἀκλόνητα πρὸς τὰ δικά σου ἀγαπημένα χεράκια. Τὸ κεφάλι μου δὲν ἔξοις πῶς γλυκὸν παρόδισο ἀπὸ τὸν τρυφερό σου ὄμο, ὅπου γέρνει ἀκάλα κι' ἀνακαίεται. Κι' ὕστερα τίποτ' ἄλλο πιδ γλυκὸ ἀπὸ τὰ λόγια τῆς ἀγάπης, πού δὲ βαριέμαι νὰ σοῦ λέω καὶ δὲ βαριέμαι νὰ τ' ἀκούω.»

«Ἐλα, θὰ στὰ ἑαυτὰ μὲ θεία ἔκστασι καὶ θὰ σοῦ πῶ ἀκόμα τὴν πιδ τραγὴ μου ἐπιθυμία. Ἐθλο, μὴ φορᾷ, τὴν ὥρα πού τὰ κορμιά μας θὰ ομίλουν σφιχτὰ, θάλω νὰ κλάψουμε καὶ νὰ φρονιάσουμε ἀπὸ πόνον στὸ σφιγμένο τους, γιὰ τὴν ἀπὸ τῆς πιδ καλῆ ἀποδείξι πῶς κι' ἡ ψυχὴ μας θάγακιδωνται βαθειά ἐκείνη τῆς στιγμῆς.»

«Ὁ χρόνος διαβαίνει, τὰ νεράματα φτάνουν, κειρός ν' ἀγαπηθοῦνε καὶ οἱ ψυχὴς μας.»

Π. Ψ. Όχι.—Ε.

ΣΥΝΕΧΙΣΜΕΝΟΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΕΣΠΕΡΟΣ

θηταί μου πῆγαιναν νὰ κάμουν σκάνδιλο ἀπ' τὴν ἕλεια τους.

... Τὸν ἄλλο χρόνο πῆρα τ' ἀπολυτήριο ἀπ' τὸ Σχολοχεῖο, καὶ τὸ Σεπτέμβριο ἀφῆκα τὸ Λαύριο.

Πότε ὅτ' ἡ ζωὴ μου δὲν εἶχε κλάψει τόσο καθηρικὰ ὡς μὲς' στὸ βαγόνι τότε πού χωρίζομα ἀπ' τὴν Τερέζα.

Ἦρθα στὴν Ἀθήνα μὴνικα 'στὸ Γυμνάσιο. 'Στὸ δεύτερο χρόνο μουρῶμαι ἀπ' τὸ Λαύριο πῶς ἡ Τερέζα πῆγε 'στο Γυμνάσιο Κερκύρας. Πέρασαν πέντε ὀλόκληρα χρόνια.

... Ἐἶχα ξεχάσει πῶς τὴν ἀγαπιμένην, ὅταν πῆρσι τὸ χειμῶνα, περιώχνας τὴν λεωφόρο Πανεπιστημίου, εἶδα ν' ἀνεβαίνει τὰ σκαλιά τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας μὴ νεμερούζαλλα πολὺ μαθὸς πρόκει. Ἦταν Κυριακὴ, μέρα παγονιάς.

Ἀνέβαινε τὰ σκαλιά τῆς ἐκκλησίας μὲ τόση χάρι πού τὰ μάτια μου τὴν ἔβλεπον ὡς ὅτι φτασε 'στὸ ἔκτο σκαλί ὅταν ἀξίφρα τῆς πέφτει τὸ τσαντάκι. Πρόφρασα καὶ τὸ σηκώσα τὸ σκοπίσια μὲ τὸ μαντήλι μου, μὰ ὅταν εἶσα ὡς κείνο τὸ μικρὸ ἀσημένιο τσαντάκι δὲν ὄρχικα ψηφία χροστὴ T. G. λές καὶ μαρφώθηκα 'στὴ γῆ. Ἐἶπα δυνατὰ: «Τερέζα Τροβάνι». Τὴν κῦταξα καλα, μ' ἐκῦτιξε περισσότερο κι' εἶδα τὴν Τερέζα, καὶ εἶδες τὸν Τίτο.

— Μὰ ἀλήθεια! εἶσαι σὺ, Τερέζα; ἄλλες πόλυ; Τώρα, εἶσαι πῶς ὄμορφη!

— Καὶ σὺ μεγάλωσες τόσο, εἶλα λοιπὸν πῶς μου!... Ἀνεβήκαμε μαζὶ τὰ σκαλιά τῆς ἐκκλησίας, καὶ σταθήκαμε κάτω ἀπ' τὴς κολώνας ἀρχίσμα γὰ ἕμῃς τὰ περασμένα, γιὰ νὰ φτάσωμε 'στὰ ταῦτα, ἐνῶ τὸ ὄμοιό μὲς' ὅτ' ἐκκλησία ἐκείνη ἦταν ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ μέσα 'στὴς νότες πού ἐστελενε τὸ ἀρμόνιο ἦταν τὸ Θεῖο ἀκομπανιμέντο, 'στὸ ἐξόνημα τοῦ ἔρωτα μας.

Ἐκαψε τὸ ἀρμόνιο καὶ σὲ λίγο ὁ κόσμος ἔβγαινε ἀπ' τὴν ἐκκλησία. Τῆς εἶπα: — Τερέζα, κάμ' 'στὸ Φάληρο; — Ναί! πᾶ... (κι' ἔνας ἀεφωτός ἐξοδὸς βήχας τὴν ἔκαμε νὰ διακόψῃ τὴν ὁμιλίαν τῆς) ἔβρανε τὸ γαντωμένο τῆς χεράκι μ' ἄπρὸς τὸ στόμα τῆς κι' ὅταν τῆς ἐκαψε ὁ βήχας εἶπε) κάμ', ὁ καιρός; μ' ἀρέσει.

— Μὰ, νομίζω πῶς εἶσαι κρουωμένη. — Α! μὴ! Δὲν ἔχω τίποτα, Πάμ! — Σὰν φτασαμε καὶ κατω (στὸ Παλῆδ) τραβηχθήκαμε ἔξω καὶ καθίσασα κατὰ στοῦς βράχους. Τὸ χιόνι ἔκρυψε σὺν μάταστρο κομψοῦ. Τὰ κῦματα ἐτραγουδοῦσαν κοντὰ μας. Μοῦσε πῶς ὁ πατέρας τῆς ἐπιθεωροῦντας μὴ μπουκα ποῦβγαζε γαλένα, σκοτωθήκε ἀπὸ ἕνα τυχαῖο φουρνέλο, πῶς ἡ μητέρα τῆς ὕστερ' ἀπὸ ἕξ μῆνες κέθαν ἀπ' τὸν καῦμό τῆς, πῶς τώρα εἶνε σὲ μὴ θεία της, καὶ πῶς ὅταν με θυμώτανε ἔκλαιε... Ἐνώθησαν σφιχτὰ τὰ χεράκια μας, κι' ὕστερα τὰ στόματά μας ἦταν ἡ πρώτη φωνή.

... Τὴν ἄλλη μέρα, πῆγα στὸ σπίτι τῆς μ' ἐξοστῆσε στὴ θεία τῆς, κι' ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα, κάθε βράδυ εἶμαστε μαζὶ, κηγαίναμε ταχτικὰ στὸν κληματογράφου, καὶ τότε-τότε περιέκατο.

Ὁ καιρός περνοῦσε ἔτσι, γρήγορα, κι' ἡ ἀγάπη μας θύρανον. Μὰ, νὰ! κι' ἡ Τερέζα μου κέφει ἀρρωστῆ. Τὴ εἶχε; Στὴν ἀρχὴ δὲν μοροῦσα νὰ καταλάβω μὰ σὲ λίγο ἡ ἀρρώστεια τῆς φάνηκε στὸ πρόσωπό τῆς.

Αὐτὴ ἡ κατάσταση, βάσταξε τρεῖς μῆνες. Ποτὲ δὲν εἶβαινα ἀπ' τὸ κρεβάτι τῆς. — Ἐξέρεις Τίτο; μού λέει ἕνα βράδυ «αἴριο θάμαι καλὰ, θέλεις νὰ κάμω στὸ Φάληρο;»

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ ἀκούγοντα μολὶς πῆγα, ἦτανε στὸ πῶδι. «Ἐλα λοιπὸν καὶ σὲ περιμένω τόση ὥρα; Δὲ σοῦ εἶπα χτὲς πῶς θάμαι καλὰ; Θάτσοα πῶς στὸ σῶφρο νὰ τοῖμασθ' ἐ' αὐτοκίνητο, θὰ κάμω μὲ τὸν Τίτο στὸ Φάληρο!»

«Ὁ! ἀόρατες δυνάμεις! τ' ἦτανε κείνο ἕνας σκελετός! μὴ μεράνια ὄχι! κι' ὅμως ἡ φωνὴ τῆς πάντα ἡ ἴδια. Προσάθισα, γὰ τῆς πῶ, πῶς δὲν ἦταν ἀκόμα καιρός νὰ βγοῦμε, ὅσοι κι' ἡ θεία τῆς, μ' αὐτὴ δὲν ἀκούγε κανένα.»

... Σὲ λίγη ὥρα τὸ αὐτοκίνητο μᾶς εἶχε κατασταλάξει σ' ἕνα μικρὸ τὸ Παλῆδ Φαλήρου. Ἐκωροδὸν φέρε σαμπάνια, μορταντέλλα, ζαμπόν, φρούτα.

— Σὲ παρακαλῶ, Τερέζα, εἶλα! μὴν εἶσαι κακὴ μὲ τὸν θάυτο σου, γιὰ τὴν θάλας νὰ γίνω χειρότερα; — Αὐτὴ, κιντίζοντάς με μ' ὀλη τὴ δύναμι τῶν ματιῶν τῆς, μοῦσε τοῦτα τὰ λόγια πού νομίζω πῶς ἀκόμα τ' ἀκούω. «Τίτο! κιντίζε με καλὰ, μὰ πού καλὰ! βλέπεις ἡ ζωὴ χορεῖται μέσα μου; πᾶνε κείνα τὰ μικροβία ἀπὸ πῶς θὰ γλεντίσωμε, θὰ πλοῦμε σαμπάνιες, θὰ τραγουδήσωμε, θὰ κάμωμε τρέλλες!» κι' ἄρχισ νὰ τραγουδᾷ γιὰ μὴ στιγμὴ νόμισα πῶς ἀραγε, ἦτανε καλὰ κι' ἄρχισα νὰ μοιράζομαι τὴν ἀνεκφραστὴ εὐτυχία τῆς. Πάνω ὅμως 'στὸ κατακόρυφο τῆς χορᾶς τῶν τραγουδιῶν καὶ τῆς τρέλλας ἕνα τρομαρὸ βήξιμο πού βάσταξε ὡς τρία λεπτά τῆς ὥρας μ' ὕστερα ἕνα κοτάμι αἶμα πού πετάχτηκε ἀπὸ τὸ στόμα τῆς μ' ἔκαμε νὰ μείνω ἀγανδός. Σὲ λίγο γιᾶλιστα τὰ μάτια τῆς, κιντίζοντάς με.

Τὴν ἔσφιξα περισσότερο 'στὴν ἀγκαλιά μου, τῆς φώναξα δυνατὰ, μὰ, δὲ μ' ἀκοκινώσα. Τῆς σκοπίσια τὸ χεῖλι καὶ εἶπασα τὸ 'στόμα μου μὲ τὸ δικό τῆς.

Ἡ Τερέζα ξεψύχησε μέσα στὸ στόμα μου! Κι' ἄργα τὴ νύχτα, μὲ τὸ ἴδιο αὐτοκίνητο ἔφερα τὸ πτώμα τῆς 'στὴν Ἀθήνα, Θεσσαλονίκη.

Χρῆστος Χρυσόπουλος

Θεσσαλονίκη

Θεσσαλονίκη

Θεσσαλονίκη

Θεσσαλονίκη

Θεσσαλονίκη

Θεσσαλονίκη

Θεσσαλονίκη

πραγουδήσωμε, θὰ κάμωμε τρέλλες!» κι' ἄρχισ νὰ τραγουδᾷ γιὰ μὴ στιγμὴ νόμισα πῶς ἀραγε, ἦτανε καλὰ κι' ἄρχισα νὰ μοιράζομαι τὴν ἀνεκφραστὴ εὐτυχία τῆς. Πάνω ὅμως 'στὸ κατακόρυφο τῆς χορᾶς τῶν τραγουδιῶν καὶ τῆς τρέλλας ἕνα τρομαρὸ βήξιμο πού βάσταξε ὡς τρία λεπτά τῆς ὥρας μ' ὕστερα ἕνα κοτάμι αἶμα πού πετάχτηκε ἀπὸ τὸ στόμα τῆς μ' ἔκαμε νὰ μείνω ἀγανδός. Σὲ λίγο γιᾶλιστα τὰ μάτια τῆς, κιντίζοντάς με.

Τὴν ἔσφιξα περισσότερο 'στὴν ἀγκαλιά μου, τῆς φώναξα δυνατὰ, μὰ, δὲ μ' ἀκοκινώσα. Τῆς σκοπίσια τὸ χεῖλι καὶ εἶπασα τὸ 'στόμα μου μὲ τὸ δικό τῆς.

Ἡ Τερέζα ξεψύχησε μέσα στὸ στόμα μου! Κι' ἄργα τὴ νύχτα, μὲ τὸ ἴδιο αὐτοκίνητο ἔφερα τὸ πτώμα τῆς 'στὴν Ἀθήνα, Θεσσαλονίκη.

Χρῆστος Χρυσόπουλος

Θεσσαλονίκη

Θεσσαλονίκη

Θεσσαλονίκη

Θεσσαλονίκη

Θεσσαλονίκη

Θεσσαλονίκη

Θεσσαλονίκη

Θεσσαλονίκη

Θεσσαλονίκη

Θεσσαλονίκη

Θεσσαλονίκη

Θεσσαλονίκη

Θεσσαλονίκη

Θεσσαλονίκη

Θεσσαλονίκη

Θεσσαλονίκη

Θεσσαλονίκη

Θεσσαλονίκη

Θεσσαλονίκη

Θεσσαλονίκη

Θεσσαλονίκη

Θεσσαλονίκη

Θεσσαλονίκη

Θεσσαλονίκη

Θεσσαλονίκη

Θεσσαλονίκη

Θεσσαλονίκη

Θεσσαλονίκη

Θεσσαλονίκη

Θεσσαλονίκη

Θεσσαλονίκη

Θεσσαλονίκη

Θεσσαλονίκη

Θεσσαλονίκη

Θεσσαλονίκη

Θεσσαλονίκη

Θεσσαλονίκη

Θεσσαλονίκη

Θεσσαλονίκη

(Συνέχεια 15)

— Ἄν τύχη... καμιά φορὰ. Μὰ νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια δὲν με νοιάζει καὶ πολὺ γιὰ τοὺς ἄλλους. Αὐτοὶ τὰ καταφέρνουν καὶ μόνοι τους ἐνῶ τὰ κινῶμαι τὰ μορτίσια σὺν κι' ἑσένα, ἀγαπημένη μου... Σκέψου εἰ θὰ γινώσασα κείνη τὴν ἡμέρα ἂν δὲ σ' εἶδονα στὸν μπαγιο πού καθόσασα;... Μὰ ἔγνοια σου κοκῶνα μου πέρασαν αὐτὰ, πάνε...

Καὶ ἡ κυρία Πηνελόπη ξε-ἀρχισε πάλι νὰ κουβεντιάζῃ γιὰ τὴν Ἀμερικὴ, πόσο εὐχάριστα ζεῖ κεινὴς ἐκεῖ πέρα, πῶς διασκεδάζει, πῶς πλουτίζει κι' ὅ αὐτὰ τάλεγε μὲ πολὺ ἐ-θουσιασμό. Τόσο πού ἡ Κούλα ὄνειρευτοὺν ὀλη τὴ νύχτα Νέα Ὑόρκη, ψηλά σπήτια, μαγαζιά κελάρια, δολαρία, θέσεις, γανούς καὶ τῆς φάνηκε πῶς μέσα σ' ὀλα αὐτὰ ἔβλεπε τὴ μορφή τῆς μητέρας τῆς νὰ τῆς χαμογελᾷ.

Τὸ πρῶτο πού ξύκνησε ἦταν νὰ σοῦ ἐξηγησομένη ἀπὸ τὸ ὄνειρο, ὅστε ὅταν βλῆκε ἔξω καὶ συνάντησε τυχαίως τὸν Ἀνδρέα στὴν πλατεία Ὀμονοίας, τὸ βρήκε φυσικώτατο, εἶχε μάλιστα τὴν ἐντύπωσι πῶς αὐτὴν κερῖνε.

Αὐτὸς μολὶς τὴν εἶδε ἔβγαλε τὸ καπέλλο του καὶ τῆς ἔδωσε τὸ χέρι. — Καλημέρα σας, δεσποινίς, τῆς εἶπε, πῶς εἶσθε; — Πῶς καλὰ, κύριε, ἀπῆντησεν ἡ Κούλα μ' ἐκκοκινίασε. — Ἐ, ὡ εἶμαι φορῆρα ἀνήσυχος. Νὰ σὰς συνοδεύσω ὡς τὸ Γραφεῖο σας; — Ναί εὐχαριστῶς, εἶπεν ἡ Κούλα ἐκκληρητὴ γιὰ τὴν ἀνησυχία τοῦ νέου.

— Σὺς εὐχριστῶ, εἶπεν ὁ Ἀνδρέας, γιὰ τὴν πρόκει τὸ δίχως ἄλλο νὰ σὰς μιλῶσω. Ζήτη με τὴν κυρία Πηνελόπη καὶ θὰ ἔξερτε ἴσως παρὶ τίνος πρόκειται. Ἐδῶ κ' ἰ λίγες μέρες μὲς' ἔστειλε ἡ κυρία Πηνελόπη τὴ διεύθυνσι μίης ἀμερικανικῆς Ἐταιρείας πού ἐργάζεται ἡ ἀδελφὴ μου στὴ Νέα Ὑόρκη. Πῆρα ὁμῶσως λεπτὰ ἀπὸ τῆς οικονομίας μου καὶ ἐτηλεγράφηκα νὰ στὸν διευθυντὴ οὗτῆς τῆς Ἐταιρείας νὰ μάθω νὰ γιὰ τὴν Τροῦα καὶ χτὲς τὸ βροῦδι εἶχα αὐτὴ τὴν ἀπάντησι. Διοβίστα...

Καὶ ἔβγαλε εἰς τὴν τηλεγράφημα ἀπὸ τὴν τσέπη του, τὸ ὅποιον ἔδωσε στὴν Κούλα καὶ εἰδοποίησε. — Ἡ Δὲ Τροῦα Κ. εἶνε καλὴ. Θὰ γράψῃ προσεχῶς. — Καταλαβαίνετε; ἐξηκολούθησεν ὁ νέος. Γινετὶ νὰ μὴ μοῦ ἀπαντήσῃ ἡ ἰδὴ ἀδελφὴ μου; Στεθήτε. Μολὶς εἶδα αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα, ἔβρα ὀδῶ ἀπὸ τὸ γραφεῖο μου καὶ πετάχτηκα στὴν Ἀμερικανικὴ Προξερῆ. Τὶ νομίζετε λοιπὸν; ἡ Ἐταιρεία π' ὀ μὴ εἶμαι ἡ κυρία Πηνελόπη δὲν ὄραχι. Καταλαβαίνετε; Δὲν ἔραχι;... — Μὴ μὲ τὸ λέπει ἀνέμορξεν ἡ Κούλα. Ἐπαμνηστῆ ν' κει οἱ δύο καὶ ἐκντᾶχθησαν χωρὶς νὰ πούν λέξι. Τέλος ὁ Ἀνδρέας ἐρώτησε μὲ ἐμπιστοσύνη τὴν Κούλα: — Σὰς εἰ θὰ κάνατε στὴ θέσι μου; — Καὶ ἡ Κούλα μὲ τὴν ἴδια ἐμπιστοσύνη καὶ συμπάθεια τοῦ ἀπῆντησε: — Δὲν ἔξω. Θὰ πῆγαινα νὰ ζητήσω ἐξηγήσεις ἀπὸ τὴν κυρία Πηνελόπη!... — Κι' ἔμεινε αὐτὴ ἦτον ἡ πρώτη μου σκέψις, εἶπεν ὁ Ἀνδρέας, ἀλλὰ ὕστερ' εἶπα: καλλίτερα νὰ ρωτήσω κι' ἑσὰς πρῶτα. Ἄλλως τε σὰς οὐλο μὲς' ὄσωνα τόσο ἀπὸ κορυθῆς. — Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο, ἔκαμε ν' πῆ ἡ Κούλα ἐν τῆ παιδικῆ ἀφελείᾳ τῆς, ἀλλὰ τὴν τελευταία στιγμὴν τὸ λόγιμ αὐτὰ δὲν ἔβγῃκαν ἀπὸ τὸ στόμα τῆς.

Στὴν ἐποχὴ μὲ ἕνα κορτίσι, ὅσο κι' ἂν εἶνε ἀνήξερο, καταλαβαίνει τί κερῖκου σ' εἶσαι νὰ λήη καὶ εἰ νὰ μὴ ἔρη σ' ἕναν ἄνδρα. — Κι' εἶσι ἡ Κούλα, μολοντι, μὲ τὴ μουσικὴ κι' ἀνεκλήθησι ἀκόμα συμπᾶσι καὶ σοῦ ἐνοῦσῃ ν' ὄν Ἀνδρέα, ἂν ἀκούγε τὴν ἐνδύουνη φωνὴ τῆς; ἀγῆς κορδὸς τῆς, θάρακε: ν' κορμ-μὴ τῆς ἀπὸ τὸ λαμπὸ του γιὰ νὰ τὸν ἐξομολογήσῃ γιὰ τὴν χροῖ π' ὀ τῆ, ἐπρωξέθησε μ' αὐτὰ τὰ λόγια πού τῆς εἶπε, ἐν τούτοις συνεκρητῆθη. — Ἐδῶ μὲς' ὄσονον τὸ κεφάλι μ' ἐγὼ εἶ-α σιμὸν χρομόνελο διαγράφω στὸ χεῖλι τῆς, τὸ ἔρωτημα τῆς: σ' ὄφθιντῆς αἰδοῦς ἐροδῆβαρε τὰ δροσερὰ κι' ἰμόλυντα ἀκόμα ἀπὸ τὸ ἔρωτι ὁ φιλῆμα μὰγυλῆ τῆς.

Ἦταν κορδὸς ἡ κορυθὴ τῆς ὅστε δὲν ἔξερε τί ἄλλο νὰ εἶπῃ, κείνα ἀπᾶ τῆσι νὰ δώσῃ σὸν ἀπάντησι τῆς σκεῖομενον ἐν ἡμυχῆσι νένδ ὁ ὀσῖος ἐν ἀβῶθητι κι' ὀσῖος ἐπρωφερῆ τῆς φωνῆς αὐτῆς πού γιὰ τοὺς γνωρίζοντας ἀπὸ ἔρωτι ἰσοθυναμίας μὲ μὴ ἔρωτικῆς ἐξημολόγησι. — Ἐπαρᾶθησε μ' αὐτὸς, ὅτι νὰ κατὰλο, κι' εἶβαινα κι' οἱ δύο τους ἐσι ὄρθα, ὁ ἕνας ἰσῆναι τοῦ ἄλλου καὶ ἀμλητῆ.

Κι' ἀπ' τὴν κορυθὴ τοῦ Ἀνδρέα κι' ἀπ' τὴν κορυθὴ τὴν δικὴ τῆς, ἡ Κούλα τότε μόνον ἐκατάλαβε ὀριστικῶς καὶ θετικῶς ὅτι τὸ ἀνοήτοιστο ἄλλ' ἔσο γλυκὸ ἐκείν' ὀλοσθημα πού ἐνοῦσῃ στὴν καρδιά τῆς γιὰ πρῶτῃ φορὰ, δὲν ἦεν ἀπᾶως συμπάθεια, ἦταν ὁ ἔρωτος, ὁ θεῖος ἔρωτος. — Ἐὰν τᾶλως ἡ Κούλα κατῶρθωσε νὰ ἀνακτῆσῃ τὴν ψυχραιμία τῆς καὶ τοῦ ἀπῆντησε. — Σὰ εὐχριστῶ πολὺ, κύριε Ἀνδρέα, γιὰ τὴν ἐμπιστοσύνη πού μοῦ ἔχετε καὶ σὰς βεβαῖω ὅτι εἶμαι προθυμοτάτη νὰ σὰς φανῶ σ' ὄτι, ὄσῖος μ' ἀποσῶς χορῆμος. — Ἦλον βεβαιῶς, δεσποινίς, διέκνησε συγκεκμημένος ὁ Ἀνδρέας. Κι' ἦταν ἐκείνη τὴ στιγμὴ σὺν ν' ὀ μολοῦσαν ἀπ' εὐθείας οἱ ὄγιες ψυχὴς τῶν δύο νέων, τὸ σ' ὀ εἰλικρινῆ βλέμματὰ τους ἐξέφραζαν ὀλα αἰσθητικὰ πού ἐτεφρονῶν ὀ μὴ ἕνα ἄλλο.

Ἄλλ' δὲν ἔξερε σὲ τί ἀκριβῶς κερ

Τα Καλύτερα Διηγήματα
ΤΟ ΝΟΗΜΑ
Του Guy de Maupassant

Η μικρή μαρκησία ντε Ρενεντάν κοιμόταν άκομα με στη μισοκλεισμένη και μισοκλειστή μαροπούλα της, όταν άφηνε ξύπνησε από δυνατόν φωνές, που μιλούσαν γρήγορα στο δικλανό σαλόνι. "Ανεγνωρίστε την άγνωστη φίλη της την μικρή βρωμένα ντε Κρουζέρ, που έλεγόμαυόσε με την μαριέρο, η όμοια δέν την άφηνε να περάση για να μη άνησυχήση τη κυρία της.

Σηκώθηκε, τράβηξε της πορτιέρες κι' έπρόβαλε το ξανθό της κεφάλι, κρυμμένο κάτω από σύννεφα μαλλιών. "Τι έπαδες, τής λέει, κι' ήρθες τόσο νωρίς; "Η ώρα δέν εινε ούτ' έγνευ.

Πρέπει να σου μιλήσω. Μου συμβαίνει ένα τρομερό πράγμα, φώναξε η βρωμένα όχη κι' ανημέρησε στην άνομομονία. "Ελα μέσα άγνωστη μου. Μπήκε, φιλήθηκαν κι' άφου ξαναχώθηκε στης κουρτίτσες η μαρκησία ελες: "Μπρός, λέγε...

Η κ. Κρουζέρ άρχισε κλαίγοντας: "Άγαπητή μου εινε άνομοφορο, άνοπόφορο αυτό που μου συμβαίνει. Δέν κοιμήθηκα όλη νύχτα, μα ούτε ένα λεπτό άκοιμής; ούτε ένα! Δέν σου θά σου διηγηθώ μου συνέβησαν χθές το άπόγευμα κατά τις τέσσερες. Ξέρεις καλά, πώς το μικρό μου σαλονι βλέπει στην όδόν 'Αγ. Λαζάρου. Ήμισης ξέρεις και τη μαρία μου να κάθεται στο παρθένο για να βλέπω τον κόσμο που περνάει. Χθές λοιπόν ήμουνα κει κι' άνεπνεα τον καθαρό άέρα, όταν έβραφα βλέπω στο άντικρυνό παρθένο μια γυναίκα στα κόκκινα ντυμένη. Ήτανε η πρώτη φορά που την έβλεπα, άλλα άκ' την πρώτη μαρία κατάλαβα ότι δέν ήταν καλή γυναίκα. Κι' αυτό το μάνερα άκ' τους άγτες που γύριζαν όλοι κει την νυκτούσαν, λές κι' όταν έφταναν ο' αυτό το μέρος τότε τους προειδοποιούσε και σήκωναν όλοι τα κεφάλια, κι' άλλαζαν κι' αυτήν μετρώ. Δέν φαντάζομαι τι άσπετο ήτανε να βλέπεις αυτή την παντομίμα. Μερικές φορές άφινε άποτομα το παρθένο κι' έβλεπα έναν κύριο να μπαίνει στη πόρτα της. Αυτό με διασπέζαζε κι' άρχισα να νυκτάω το φιλώτι για να δω πόσο μάχου. Έβρανα από δόδεκα ως είκοσι λεπτα.

Άληθινά με παραξένευε αυτή η γυναίκα. Κι' έπειτα δέν ήταν άσημη. Άπορούσα όμως πώς την καταλαβαίνον τόσο γρήγορα οι άνδρες. Κι' έπειτα το λογιόν μου. Ήτανε άλογοστατο: ένα κλεισίμο του ματιού, ένα μειδίμα και τέλος ένα έλαφρό κίνημα του κεφαλιού που έλεγε «Ανεβήτε». Άλλά τόσο άνεκαίσθητο, που χρειαζόταν μεγάλη τέχνη για να το καταφέρω σάν κι' αυτή. Και ρωτούσα τον έαυτο μου, «μικρό άραγε κι' εγώ να κάνω αυτό το τολημρό και χαριτωμένο νόημα;» Πήγα να δοκιμάσω μπρός στον καθρέφτη. Άγαπητή μου, το έκνενα καλύτερα άκ' αυτήν, πολύ καλύτερα!... Ξαναγύησα στο παρθένο καταγορούμενη κι' έβλεπα από κάτω να περνάνε γέροι, νέοι, ξανθοί, μελαγχρόνοι, κι' όλοι χαριτωμένοι, πολύ κοίδο χαριτωμένοι άκ' τον άντρα μου. Κι' έλεγα μέσα μου: «Άν έκανα άραγε νόημα, θα με κατάλαβαν έμένα που είμαι τίμια γυναίκα;» Και να που μ' έβασε η τρελή έπιθυμία να μιμηθώ έκεινη την καλπογυναίκα. "Άρχισα λοιπόν να δοκιμάζω. "Ήθελα έναν που να μ' άρσθη, και άκριβός έκεινη τη στιγμή περνούσε ένα ξανθό κι' όμορφο άγόρι. Τόν κούταξα, μ' έκίταξε, έμειδίασα, έμειδίασα, κάνω το νόημα, μου άπανταί «ναί» και να που μελάνει, άγαπητή μου, στην μεγάλη πόρτα του σαλιού.

Δέν έχευε ιδέα πώς μου ήθεσε κεινη τη στιγμή, νίμοσα ότι θα τρελλώθώ άκ' το όφο μου. Τι να έκανα; Σηκώθηκα ότι το καλύτερο ήταν να τρέξω μόνη μου και να τον παρακαλέσω να φύγη πριν τον δούν οι ύπηρες, να του πώ ότι γελώστικη. Θά λυπόταν μια δύστυχισμένη γυναίκα! "Εγρέξ, τον πρόλαβα τη στιγμή πουταν έτοιμος να χτυπήση, και του είκα σάν τρελή: «Κόριε, γελώστικη, πηγαίνε... είμαι τίμια γυναίκα και παντρεμένη. Ήταν με άσημωστικη, σάς πέρασα για κάποιον γνωστό μου.

την. Και να που το φιλώτι χτυπή πέντε και μισή. Στής έξη έρχεται πάντα ο Τάσος. "Άν έρθη πριν φύγη ο άλλος; σκέψου λοιπόν! Λοιπόν... λοιπόν... έχασα το μυαλό μου... σκέψου... έτι... έτι... το καλύτερο ήτανε... ήτανε... να ξεφορτωθώ αυτόν τον άνηθο... κι' έπειδή άλλωστε δέν θάφινε έπρεπε... έπρεπε... Λοιπόν έβρανα το σούτη στη πόρτα του σαλιού... Νά...

Η μικρή μαρκησία ντε Ρενεντάν άρχισε να γελάει τρελά με το κεφάλι μέσ' τα μαξιλάρια. "Και... και... ήταν όμορφος; τη ρωτάει. "Μά ναί. "Και λυκάσαι κι' αυτό που έγινε; "Μά ελες ότι θα ξαναέρθη, κι' αυτό εινε κυρίως που με τρομάζει για αύριο. Τι να κάνω; λέγε... "Κατάγειέ τον. "Πώς; τί λέεις; και με ποιά δικαιολογία; "Ότι ο άκοιουθείς μάκρσο καιρό και χθές ελεγε το θρόσος να μ' έμεινε κει. "Μά αν τ' άφανώσθη δλα; "Δέν θα τον πιστέψουν. Θά πιστέψουν σένα πούος γυναίκα άνοσάρα ταξούσ. "Ειναι όμως κι' ένα άλλο που μ' ένοχλεί, όταν έφυγε μάφης δύο λουδοβίκια στο τζάκι άπάνω. "Αυτό μονάχα; Νά ένα πράγμα που θα με διασροστούσε έμένα. "Έκαλά και τί πρέπει να κάνω αυτότεχρήμα; "Άγαπητή μου πρέπει να κινήσω... να κινήσω... ένα μικρό δώρο στον άντρα σου... Μετάφρασις Κλεμάνς

ΠΑΛΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ
ΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΜΑΤΙΑ
Δέν με πλανούν τα λόγια σου και πλειό μικρά άκόμα αν λέη τ' όφοί σου στόμα για μένα έδώ κι' έκει. Τόχτες ούς η όμορφες έκεινους π' άγαπάς να τους ματηγούρες με γλώσσα πλειό έχθρική. Δέν με πλανούν τα λόγια σου, γιατί η γλυκία ματιά σου μου λέει πώς η καρδιά σου μόνο για με ποιεί. Γιατί τα λόγια είν' ψέμματα κι' είν' η ματιά άλήθεια, είνε τ' άόρα που στήθεσ, είν' η καρδιά σου η άλή.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΑΡΓΑΛΕΙΟΥ
Η Ζερρούλα η όμορφη κι' ή άρχοντογυναίκα στον άργαλειό της ύπαινε κι' άνάγια ετραγουδούσε: "Διασίδι, καλοδιάσίδι, γνεμμένο στο νυχτέρι, διασίδι μ'δταν ο' έγγεθα τον συγχωνισρούμιο, διασίδι δταν ο' έδωζόμουνη ήρθεν από τα ξένα, διασίδι δταν ο' ετύλιγα στην έκκλησία τον ελθο, διασίδι δταν ο' έκόλωνα μύστειλεν άραβώνα, Παίξε, άγαλέμιο μου, βρόντησ... πέρα χρυσή σατα, τρίζε, καίμνενα χτένια μου, βαστάτε τον άγό μου, να βγούν τα ύφάρια γλήγορα, να ράψω τα προκίμα μου, γιατί ο καλός μου βιάζεται, βιάζεται να με κείνη.

Κώστας ΚΡΥΣΤΑΛΛΗΣ
ΑΠΟ ΤΑ «ΡΟΥΜΠΑΓΙΑΤ»
Ψένιση άγίαση πάντοτε άγάλη είνε χαμένη, μισοβραστή μισάει φωτιά που δόλου δε θυμάνει; όπου άγαπά ο' άληθινά, για χρόνια νύκτα μέρα ήταν, φαγι κι' άνάπαυση για νύχτα ή μήν προσημένη. "Όταν νεοί του ποταμού κι' άγέρας της εζήμου κείνη νά ήμέρα χάνεται από την ύπαρξη μου... Μά για δύο μέρες μονάχα δε νοιάστικη ποτέ μου, για κείνη που πέρασε και για την άνοιανή μου. Χόσε μου τίλομο κρασί, τίλομο το παπαροσί κι' αίμα καθαρό κένο μου από τάνθονο σταγιό, γιατί όσο από την κόπια μου ποίχω στα χέρια τώρα δέν έχω ούτ'ένα φίλο που νίν η καρδιά του άνηθ. Χτες στο παλάσι ένα σταμνά κούταξα π' όλοένα πηλό με λίσσα ζήμονε άγια και θυμωμένα κι' ο πηλός τούλεγε κιννά στη μουσική τον γλώσσα: Μην είσαι πρόστονος, κι' έμ'όζος ήνεγα σάνκι' όδονα. Κάθε έπιστήμη και σπουδή παράτη την καλύτερη, της έσομένης τα σγορά μαλλιά πλέκε καλύτερα, πείν να νυθί το αίμα σου μια μέρα από τη Μοίρα χύνε το αίμα του κρασιού στην κούπιασ καλύτερα. "Ο μ' ο Κ α γ ι ά μ

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ
ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ ΣΤΟ ΡΟΔΟ

Η μικρή ειναι δεκάξη χρονών κι' ονομάζεται Φωτεινή, όνομα κεραιμένο έπιτηδες γι' αυτήν, τόσο το όσπρο της όομα είναι διαφανές, φωτεινό, τόσο τα μαλλιά της είναι ξανθά λαμπέρα. Φορεί αυτό το πρωί, ένα καμειλό φόρεμα, παρθενικό μαζί και ποτηρό, που σκορπάει ματι σάν γλυκές άχτίτες, και πορτοχέραι στο πόρκο μ' αυτή τη νόστιμη άδαιτροπία που δίνει ή μοναξιά, εύτυχομένη που μπορεί να κείνη ότι χειρονομίες θέλει να κινήση το κεφάλι της όπως θέλει, να κείνη ότι ύφος θέλει, που μπορεί να ποζάρη λίγο, κομψά, για τα δέντρα, για τα λουλούδια, για το πουλί που περνάει κωνώντας κουνι κει χάνεται. Την κεντάζω εινε εύχριστο θέματα να βλέπεις αυτό το λιγερό και χαριτωμένο κλάσμα, που κρατάει λίγο άκ' το παιδί, ή άκ' την έλαφρία κι' άκ' την γυναίκα. Νά την δυό μέτρα μονάχα μακρούς μου κι' μα χάνεται. Την κεντάζω εινε εύχριστο θέματα να βλέπεις αυτό το λιγερό και χαριτωμένο κλάσμα, που κρατάει λίγο άκ' το παιδί, ή άκ' την έλαφρία κι' άκ' την γυναίκα. Νά την δυό μέτρα μονάχα μακρούς μου κι' μα χάνεται. Την κεντάζω εινε εύχριστο θέματα να βλέπεις αυτό το λιγερό και χαριτωμένο κλάσμα, που κρατάει λίγο άκ' το παιδί, ή άκ' την έλαφρία κι' άκ' την γυναίκα. Νά την δυό μέτρα μονάχα μακρούς μου κι' μα χάνεται. Την κεντάζω εινε εύχριστο θέματα να βλέπεις αυτό το λιγερό και χαριτωμένο κλάσμα, που κρατάει λίγο άκ' το παιδί, ή άκ' την έλαφρία κι' άκ' την γυναίκα. Νά την δυό μέτρα μονάχα μακρούς μου κι' μα χάνεται.

ΥΜΝΟΣ Σ' ΕΝΑ ΒΩΜΟ
... ήταν μοιρογράφο να πάρω τα λουλούδια σου μια νύχτα άναστρο και μέσα στο κινικό σκοτάδι, να τα μυρίσω όλόχρονη και να μαγευθώ!... Άπό τότε, η ζωή ντυθήσε γαλάζια κει συγγενέτικη με τίποτα σάν πηρε τούρανο τους το χρώμα.

Όταν γελώ, νοιώθω μέσ' στο γέλιο μου μια γλυκία ξανάση της ψυχής μου, κι' ο νόθος μου ληθαργώνεται ο' ένα ούραίο όνειρο... Κι' όταν κεί κλαίω, μέσ' το κλάμμα μου βρίσκω μια χαρά καινούργια, που θέλω να πίνωμαι στο δάκρυ και πνιγμένη έτοι να ζώ... να ζώ... Κάποτε όμως γελώ και κλαίω μαζί και μέσα στο γελόκλαμμα μου έκεινο ο!... ήσος όνειρα ξελαϊζούν άκ' το νού μου και γά... τα βλέπω... τα βλέπω να πετάνε γύρω σου... πάνω άκ' το κεφάλι σου... σάν ένα χρυσόστέφανο...

Όραία ψυχή... Κέτι άκ' τη ζωή μου ειναι φευγάτο... κεί άκ' την ψυχή μου ζή μέσα σου... κεί άπό την έννοια μου τρέχει κίσο σου... και πάντοτε με τραβάει κείνη κοντά σου... και σάν ο' όνειρο... άπό τη φωνή σου... της ψυχής σου την ώρα φωνή... να μου χύνη όλο το μυστήριό των «Γ Ι Α Τ Ι Σ» σου, που σέκωναν να μαζέψης λουλούδια μέσ' στο σκοτάδι... να τα φιλήσης με τα χείλι σου... να τα μαζέψης με τα δάκρυά σου και να τ' άφισης στα χέρια μου με περιφάνεια!... "Ο άπό τότε ο' όθυμάμα με τη δύναμη που μου δίνεις άκ' τη δύναμη του «Εγώ» Σου... I. Andrius

ΠΡΟΦΥΓΙΚΑ ΜΕΤΡΟΛΟΓΙΑ
ΣΤΕΦΑΝΑ ΓΑΜΟΥ
Μέρες έδουλένεν ο' χρυσικός, για τη διαμαντένια σας θήκη. Κι' ή καλή μου γυναίκα, ταχτικά σάς έξεσκόνιζε και πρόσχε με ψολακωθήτε, άτχά μου στεφανώσα!... Μόλις χρόνος κλίνει—σάν και σήμερα το βράδυ, που για πάντα μάς ενώνατε. Και μόλις χτες, χωρίς καν να νοιώθη τη δύναμη σας την άματάλυτη, ο μαρκός της άγάπης που σας έστατέρασε, σάς αντίκρουσε γελαστά... Κι' όμως, φωνίζοντας, σάς έγκαταλείψαμε, κρατώντας την άνάμησή σας, άνάμηση γλυκιά, κάποιος βραδυός εύτυχομένης...

5 (Συνέχεια έκ του προηγούμενου) 5
ΑΔΗΝΑΤΙΚΟΝ ΜΥΣΤΙΟΤΗΜΑ
Η ΥΠΕΡΤΑΤΗ ΘΥΣΙΑ

Αυτά όλα εξηρέθιζαν την Έλένη και ή όλήθησε εινε πώς δέν ελες πολύ άδικο, διότι ο Μανρίκος κολλιας της έκανε σηνάς και παρατηρήσεις ένδοκιον ξένων και την έφερε εις πολύ άσκολον θέσιν, άλλα και αυτή δέν έννοιστε ποιά να κείνη καμμία παραχώρησιν ούτε να όλιγοστερη τα έξοδά της. Μα ή τί σημασία ελεγε αν έξωδουαν όλίγες κεραιοστέρας χιλιάδες έμπρός εις την εύχριστοσύνη της; Έπειτα τί σπουδαίον όλοον κέρζει το χρομία έμπρός εις τας άσκολουσις ενός ταξιδιού;

Και οι δύο εύροσκοντο έν δικαίω με μόνην την διαφοράν ότι, αν οι όχέσεις των δύο σύζυγον εύροσκοντο υπό όμαλοτέρας συνθήμας, ο Μανρίκος θα έπέκνετε εις μίαν θερημη και εύγενή παρακλήσιν της συζύγου του. Αι κατημερινα δίμια προστρήβια μεταξύ δύο άνθρώπων που δέν μπορούν πλέον να συνηγορηθόν, άφηνουν φοβερά ίζηνη και τουτουτοτρόπος ένα βράδυ έφθασαν εις το άπρωχωρητον και άνήλθεισαν βαρυνάτως φρόσις.

Αυτή παρεκινήθη δια την ζωήν που έκοιμε, ελεγε ότι ελες γαλοσκοπιθή εις τα μάτια των φίλων της και έξέφρασε την έπιθυμία να έπιστρέψη εις την μητέρα της. Με την τελευταία αυτήν φράσιν έξέσκειον εις λυγμούς και τα δάκρυα αυτά ως δια μαγείας κατεπεράσαν τον Μανρίκιον. Έλθισμόνος δια μίας όλα τα παρόμοια τον ένανηθον τη; συζύγου του και δέν έβλεπε παρα την άδικον συμπεριφοράν που πείθεσ αυτήν, δια την όποιαν έντρεπέτο και ούτος ο' ίδιος. Όπως συμβαίνει συνήθως εις ούτας τας περιστάσεις μετανοωμένος και συγκενιμένος έκάπτης κοντά της, άρχιος να την χαιδέυη και να την φιλή και να της λέγη ότι έννοουσε πόσον φορτικός της ελες γίνε με την ζωήν που την ήγάγεσε να κείνη μαζί του. Κατέληξεν κείνη εις το να γίνου φίλοι και ο Μανρίκος για να την ίκανοποιήση έλαβε μέτρος ο' μια έαδρημή που έκαμαν στην «Μεργνέ-Γιλιάς» και προσκοπιέτο μάλιστα τον εύθυμον για να την εύχριστοσή.

Άλλά γιατί άραγε, έβω περνούσαν κάποια στενωπό και ο' ντε Ρόλ προσέφερε στην κυρία Λευοιάδ τον βραχιόλιό του για να την βοηθήση να περάση, γιατί ο Μανρίκος έννοιας πώς συνέλαβε κάποιον χρομόγελο, κάποιον βλάμια συνηγορήσας που άντηλλάγη μετ'αυτού;... Νά ήσαν δυνατόν;... "Η μήκος ελες κείνη λάθος;... Ταράχμονος πολύ τους παρακούθησας καθ' όλο το διάστημα της έαδρημής καθώς και όλας τας ήμέρας που έπικολούθησαν, δέν άνεμάλυνε όμως άπολύτως τίποτα.

Άμφιβόλος το χαμόγελο που νόμιος πώς διακρινε δέν έσπαινε άλλο παρά ένα εύχριστό για την εύγενική βοήθεια που της ελες προσφέρθη.

Η εύτυχία τους όμως δέν διήρκεσε έπί πολύ. Η ζωή που περνούσαν έκει έδωκε κατημερινας άφορμάς να γίνετα διαρκήσων των, και παρά την συμφωνίαν που ελεαν κείνη να διασκοπέσων με την καρδιά τους τας τελευταίας αυτάς ήμέρας που ταξείδιου των, έπήλθε και πάλι μετ' όλίγας ήμέρας διαφορά με έναν όλοος άσήμητον λόγο. Η Έλένη του όμίλησος σάν να άπεταίνετο σε ύποδεστέρο της, του έκαμε παρατηρήσεις έπί παρατηρήσων για την διαγωγήν του και έφρασε να του προσέψη άκόμη την μομφήν ότι έδэхθη την προτίμησ της, ή τις έφερε εισόδημα τριών χιλιάδων, ενώ ή μητέρα της έζούσε πολύ στενωχωρα με έξ μόνον χιλιάδας τας όποιας έλάμβανε από το δημόσιον χείρις των έπιχερσιών που ελες προσέφερε ο πατέρας της στον τόκο.

Άλλ' όμως μόνον μετ' τον γάμο μας, της άπήντησε, περιήλθε εις γνώσιν μου ή οικονομική κατάστασις της μητέρας σου, την όποιαν έξεμερινα θαυμάζω, καθώς έξερεις δια τόν άπερνούσμον της και την ύπερηφάνειάν της. "Όσο για την προκίμα σου, γνωρίζεις πολύ καλά ότι εγώ τίποτα δέν έξήτησα, τίποτα δέν άπήνησα. "Ο δικηγόρος σου άπλως μου άνέφερε το ποσόν, εις το όποιον άνήχετο χωρίς να άνακαλλάξωμε ούδεμίαν άλλην λέξιν έπί του ζήτημασ αυτού. Άλλως σήδως έπιστοπέμωσ άπό το ταξείδι μας θα σκεσώσ να άποδώσω εις την μητέρα σου όλόκληρον το ποσόν.

Ένοιαται ότι το τουτοίτο δέν συνέβη διότι η Κυρία ντε Μάν δέν έδэхθη. Με την δυσάρεστον όμως τροπήν που ήσαν τα πράγματα δέν ήτο δυνατόν το ταξείδι των να παρατηρή περισσότερο. Γι' αυτό έπέσκειον σάς προστομιασώς των άποσκεσών και άνεχώρησαν με την πρόφαση ότι έκείνουςα

5 (Συνέχεια έκ του προηγούμενου) 5
ΑΔΗΝΑΤΙΚΟΝ ΜΥΣΤΙΟΤΗΜΑ
Η ΥΠΕΡΤΑΤΗ ΘΥΣΙΑ

Ελες περάσει άρκετός καιρός χωρίς να έπέλθη κείμια μεταβολή σ'όν μελαγχολικό βίο των Λευοιάδ. Η ζωή τους έξακολουθούσε μονότονη όπως την έγνωρισαμε και ήσαν πάντα άναγκασμένοι, δια να ίκανοποιούν τους κοινωνικούς τάμους, να προσκοιουέτα ενόκιον του κόσμου ότι ήσαν εύτυχοί. Έν τούτοις κάποια μικρή διαφορά ύπήρχε οι διαφοραί ήσαν όλιγοτέρον συχναι και τουτο διότι άντηλθόντες και οι δύο ότι και το μηδαμύότερον ζήτημα έπαρολασσε τας συζητήσεις, ελεαν κερη την άφορμή να άσπισκοηθόν το κείνη τι και τουτουτοτρόπος σκαυόσαστα άντήλθασαν έστω και δύο λέξεις.

Ένα βράδυ η κυρία Λευοιάδ διεβίβασε εις τον σύζυγον της τούς χαρισισμούς του ντε Ρόλ, όστις έπρόκειτο να μεταβή την έκαθίριον εις Β... δια τούς άραβώνας του. Η ίδιαις δέν ήτο άκόμη έπισήμως γνωστή άλλα εις αυτούς τους τόσον οικείους του φίλους δέν έπιθυμούσε να την κοινή μυστική.

Ο Μανρίκος άκούσωντας αυτή την ελθια έσκήκασε το κεφάλι και έκύτταξε την γυναίκα του, ή όποια προσέκλεισε να δόση εις την φωνήν της τόνον άπροσκοπήτον, ενώ τουναντίον οι συγκεκομμένοι φρόσις της έπρόδιδαν την συγχλίσην της.

Συνήθως το βράδυ, όταν δέν την άσχολούσαν αι έπισκέψεις της, έπαρνούσε την ώραν της εις την άνάγησιν. Άπόμει όμως δέν κρατούσε κανένα βιβλίον στα χέρια της και ή βραδινή έφημερίδα έμενε έκει στο τραπέζακι δικλωμένη άκόμη.

Τουτο του έπροξένησε κάποια εύτόκοσι και μηχανικός έξεδιέκασε την έφημερίδα. Προτού όμως άρχισαι την άνάγησιν έφριψε ένα βλέμμα στην γυναίκα του. Η έκφρασις του προσώπου της ήτο όπως κέντοσε και με τον φωνήν φυσικότατον τον περικόλεσε, ύψώνοντας το διαγύς της βλέμμα προς αυτον, να της δώση δι' όλλήν την έφημερίδα, έπειδή δέν ελες προσέβασε να την διατρέξη ένωρίτερα έξ αιτίας μιας παραταθείσος έπισκέψωσ. Με προθυμίαν της την έδοκε και έσκευσε εις συνάντησιν της Μαρίας δια να την ίδή όλίγον πριν κοιμηθί.

Αι πόσον τον ένεκαρόλιαν ή θέα της μικράς του κόρης, ή όποια ήτο Ικανή να διώξη εύθως μακριά τον κάθε τον λύπη! "Ήταν τόσο νόστιμη, τόσο χαδάρια! Μόλις έβλεπε τον μαμακά της άφηνε τα παιχνίδια της στη μέση και έτρεχε να πείση στην άγκαλιά του. Τόν άγαπούσε περισσότερο από τη μητέρα της αν και σάν μαθός πρέπει κοριτοκόμια άποσκιοκούς αυτή της την προτίμησι. Ήταν τόσο καλός ο μαμακάς! Ποτε δέν την έμάλωσε όταν γύριζε από τον περίατο με το φρουταγίμα της λερομένη, άλλα την έρωτιέσε μόνον, σκηκόνοντας την στα χέρια, αν ελες άρκετά διασκεδάσει, αυτό ήτο το μόνο που τόν ένδιέφερε. Άντιθέτως όταν έπιστοπέφωστας άκ' έξω έτρεχε να φιλήση την μαμά, το πρώτο πράγμα που της συνιστούσε ή μητέρα της πορτού άκόμη την πλησιάζει ήταν να προσέψη μήκος της τολακωσθη το φρεμά της. Κι' έπειτα ο μαμακάς ήξερε τόσο καλά να κείνη μαζί της! Δέν έδισταζε να κείνη την μικρούλα του στην πλάτη και με τα τέσσαρα να κείνη τον γρόν του δωματίου. Όταν ήταν άκόμη μικρή τον κρατούσε από τ' αυτία για να μη πέση, άλλα τώρα που ήξερε πλέον να ίκπεύη, έκάθητο εύθενής στην πλάτη του και για γκέμια κρατούσε τα δύο άκρα της γροβάτας του. Και με τις κοιλίες της άνορη ήξευσε να κείνη γλίπες φρεές καλύτερα από την θεία Οδρσούλη, από την κόμνη της κι' από όλας τας μικράς της φίλας. Έπαιζαν «τον μαμακά και την μαμά» και όταν «το καϊδάκι» ήσαν άρροστο του διηγείτο παραμύθια για να το διασκεδάση.

Ότι όποιος και αν συμβή, έλεγε συχνά εις την γυναίκα του, άκόμη κι' αν έπρόκειτο και το ψωμί μας να ζητιανέψωμε, ή Μαρία θα έχη για προκίμα της ελκοσις χιλιάδες δραχμιά εισόδημα.

Εις το γούμια που έπακοιούθησε έκεινο το βράδυ δέν συνέβη τίποτα το άπόροσκον. Η Έλένη έπαρε με την συνηθισμένη της όρεξη και με την μεγαλυτέρα φυσικότητα τον έρωτήσ αν κατά τήνη ένωρίτες τον μέλλοντα πενθερό του ντε Ρόλ, όστις καθώς ελες, άκούσων ήτο ένας πολύ κλοούσις έμπερονοώμος. Μετ' το γούμια έπήγαν με τους Σαμπαλάς να περάσων μια ώρα εις την μητέρα της που ήταν άδιάθετη έκεινη την ήμέρα.

Η κάθε της κίνησης ο' κάθε της λόγος έφανερώσε τελείαν ψυχικήν ήρεμίαν. Ελες γελάστικη

Μετ' όλίγας έβδομάδας άνοίγοντας το βραδυόν ταχυδρομείο τον εύριξε το προσκήλιτρον εις τους γάμους του ντε Ρόλ. Με δυσάρεσκειαν το πέταξε στο τραπέζι.

Μετ' όλίγας έβδομάδας άνοίγοντας το βραδυόν ταχυδρομείο τον εύριξε το προσκήλιτρον εις τους γάμους του ντε Ρόλ. Με δυσάρεσκειαν το πέταξε στο τραπέζι.

Μετ' όλίγας έβδομάδας άνοίγοντας το βραδυόν ταχυδρομείο τον εύριξε το προσκήλιτρον εις τους γάμους του ντε Ρόλ. Με δυσάρεσκειαν το πέταξε στο τραπέζι.

Μετ' όλίγας έβδομάδας άνοίγοντας το βραδυόν ταχυδρομείο τον εύριξε το προσκήλιτρον εις τους γάμους του ντε Ρόλ. Με δυσάρεσκειαν το πέταξε στο τραπέζι.

λασθή λοιπόν εις τας άντιλήψεις του. Η τρομερή αυτή ύποψια που για μια στιγμή γεννήθηκε μέσα του, ήταν κάτι τι το τρεσικό, το συγχερό. Να ύπομνησθή την Έλένη και με έβραμια δεδομένα να καταλήξη ο' έν, τόσο άτιμωτικό συμπέρασμα!

Έν τούτοις, πορά την θέλησιν του, ή άνάμνησις της στενωπού της «Μεργνέ-Γιλιάς» βοηθημένη και από την πρόσφατον άνακοίνωσιν των άραβώνων, του άναήχετο διαρκώς εις την σκέψιν. Γιατί άραγε εις αυτούς πρώτους να άναγείλη τούς άραβώνας του, άφου από τους άλλους το κρατούσε άκόμη μυστικό; "Η γυναίκα του δέν ελες δικαιοσύνη λέγοντας ότι ήσαν πολύ συνδεδεμένοι. Συνδεδεμένοι; "Άλλά με ποιόν; Μαζύ του; Μά όσοι δυό λόγια κάθε μέρα δέν άντηλθασαν. Ποτε με την Έλένη;... Άλλά γιατι να έκαθή κεραιοστέρα οικειότης με αυτήν παρά με όλας τας άλλας γυναίκας, πάν όποιον οι σύζυγον ήσαν φίλοι του;... Αυτή ή κορτίμησις, αυτή ή βία να της γνωστοποιήση τούς άραβώνας του πορτού έπισήμως, δέν ήτο μάλλον μια ήθική ύποχρέωσις ενός άνθρώπου του κόσμου άπάντα της; Άλλά τότε η Έλένη!...

Ο Μανρίκος έννοιας πώς ελες ένα βράδυ θρον γνάοιγεται μορσάτα του, κι' άκόμη μια φορά αι ύποψια του έξωντάνεψαν... Την άλήθεια! ναί, να γνώριζε την άλήθεια! Άλλά πώς να την μάθη; Να άπεταίνε στην Έλένη;... θα ήτο τρελά! Πώς ήτο δυνατόν να ύποδехη ότι θα όμολογούσε την ένοχη της; Πώς άφ' έτέρου να την κατηγορήση χωρίς άποδείξεις;... Δέν ελες άλλο να κείνη παρά να ύπομνησ και να εινε προσεκτικός.

Την νύκτα όταν έπέστρεψαν, ήταν τόσο χλωμός, ώστε η γυναίκα του άνησυχούσε. Έκπροσάσθησε τας κολλας άσολιαις, έναν δυνατό κονοκέφαλο και έσκευσε να πείση στο κρεβάτι χωρίς να πη τίποτα. Η Έλένη χωρίς καθόλου να προσκοιουέτα τον περιουκώθη με όλην την την καρδιά. Άλλ' όμως δέν ήμπερούσε να κλεισθή μετ' α, ο σκέψεις άλληλοσυγκρούσοντο στο μυαλό του.

Αν ήτο έννοχος, έπέκνετε, ήτο φυσικό να του όμιλήσγη γι' αυτούς τούς άραβώνας; Άναμοφιλήστικος όχι. Η μήκος πάλι ή άπερικοσμία την ελες όθήσει να πείση όπως ο' κακούργου, οι όποιοι παραινούνεσμοι άπό κείνοια άκατανόητον άνάγηνη τριγυρίζουν γύρω από το θυμά τους; Η μήκος άκόμη, μη δυναμένη να άκατολήση την σκέψιν της εις άλλο τι, ελες πορδοθή η ίδια;

Έπειδή έπρόκειτο άκριβώς κατά τας ήμέρας έξέκλεισε να μεταβή εις το έργοστάσιον, έπικρλήθη της περιστάσεις δια να παρατείνη έκει την διαμονήν του κι' έτοι να ματεπόση με άπολύτον ήρεμίαν να συνηγορήσ τας σκέψεις του.

Αι άλλαις αυταί ήμέραι πολύ τον όφάλησαν και έν άπολύτω ψυχική ήρεμία έξήταξε τώρα την κατάσταση. Όλίγον κατ' όλίγον έφθασε να διαρωτάται αν ή φαντασία του δέν τον ελες γελώσει. Διότι, τέλος πάντων, που έστρηόετο η ύποκία του; Άκόμη και αν ύπέθετε ότι ο ντε Ρόλ ελεγε έμισυμερησθή εις την γυναίκα του μερικιά περιστασιακή της ζωής του, το άμύστημα ήταν πράγματι τόσο μεγάλο;... Πόσος φρεές δέν συμβαίνει, υπό την έπείθειαν όριωμένης ψυχικής καταστάσεως, να άνοήγη κανείς την καρδιά του ο' έναν φίλο, ο όποιος ειναι ίσως όλιγοτέρον έμισυστος από έναν άλλον. Κατόπι μετανοήσισ, άλλ' έπειδή ειναι πλέον άργα σκευσει να ίκπεσθή να κρατήσουν άπόλυτη έμεμύθεια. Δέν μορσούσε τάχα να ελες συμβή με τον ντε Ρόλ κείνη πορμούσι; Κι' έχει κανείς το δικαίωμα για έναν τόσο μηδαμύον λόγο να ματηγορήσ μια γυναίκα και μάλιστα την γυναίκα του;

Έσκέπτεται ήσυχόστρος, έν τούτοις όμως πορά την θέλησιν του και παρ' όλας τας δικαιολογίας που έπιχειρούσε ο' ίδιος να δώση εις τας ύποψιας του, κεί άπέμνεσ σετ' βάθος της καρδιάς του και ή σκέψις του άθελα ξαναγύρισε στην φοιητή ύποψια που σάν δηλητήριο έμπεανε όλοένα βαθύτερα.

Αν όμως πράγματι κάτι ελες ύπόρη!... Δυστυχώς ήταν πολύ άργα για να έμπαθών στο μυστικό και το μυστήριον. Άν πράγματι ύπστατον μαρμιά έννοχος σέχσις μετ'αυτή της γυναίκας του και του ντε Ρόλ θάμνεσ πάντα μυστήριον, γι' αυτόν.

Μετ' όλίγας έβδομάδας άνοίγοντας το βραδυόν ταχυδρομείο τον εύριξε το προσκήλιτρον εις τους γάμους του ντε Ρόλ. Με δυσάρεσκειαν το πέταξε στο τραπέζι.

Μετ' όλίγας έβδομάδας άνοίγοντας το βραδυόν ταχυδρομείο τον εύριξε το προσκήλιτρον εις τους γάμους του ντε Ρόλ. Με δυσάρεσκειαν το πέταξε στο τραπέζι.

Μετ' όλίγας έβδομάδας άνοίγοντας το βραδυόν ταχυδρομείο τον εύριξε το προσκήλιτρον εις τους γάμους του ντε Ρόλ. Με δυσάρεσκειαν το πέταξε στο τραπέζι.

Μετ' όλίγας έβδομάδας άνοίγοντας το βραδυόν ταχυδρομείο τον εύριξε το προσκήλιτρον εις τους γάμους του ντε Ρόλ. Με δυσάρεσκειαν το πέταξε στο τραπέζι.

Μετ' όλίγας έβδομάδας άνοίγοντας το βραδυόν ταχυδρομείο τον εύριξε το προσκήλιτρον εις τους γάμους του ντε Ρόλ. Με δυσάρεσκειαν το πέταξε στο τραπέζι.

ΤΑ ΡΑΒΑΖΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ

ΕΝΕΚΑ Η ΛΙΡΑ

Περδίκω μ' κλί μ
Τι τραβάμε μ' αὐτὴν τ'
λίρα, οὐρὴ καφουερδίκω
μ' ἄστα νὰ πᾶν κατ' ἄ-
νέμ'. . . Πᾶς ν' ἀγοράρης
ἕνα μάτσου ρεπανάκια γιὰ
τὴν ὄρεξ, σαράντα λιεφτά
οὐ χαλιέβ' οὐ μανάβς.
—Γιατί τόσο ἀκριβά,
οὐρὴ θεουσκουτουμμενε;
—Δὲν εἶδες ποὺ ἐχ' φτάσ'
ἡ λίρα;

—Μ' καλὰ, κί τι σκέσιν ἐχ' ἡ λίρα μί τὰ ρε-
πανάκια

—Πῶς δὲν ἐχει; Νά, γιὰ ν' ἀκριβαίν' ἡ
λίρα, ἀκριβαίνουσι κί τὰ τρουφίματα, κί γιὰ ν'
ἀκριβαίνουσι τὰ τρουφίματα δὲ θάλ' οὐ κόσμος
νὰν τ' ἀνοίγ' ἡ ὄρεξ' γιὰτὶ δὲν ἐξέρ' πῶς νὰν τὴν
κλεισ' ὕστερα κί γιὰ δαύτου δὲν ἀγοράζ' ρε-
πανάκια κί ἔχμε κεσοάτια.

—Κί ἡ ἀφεντιά σ' μαθὲς πῶς νὰ βγάλς τὴ
ζημιά σ' ἀπόνα μάτσου μουνουμιάς, αἶ; Ἐλα
τώρα πᾶρι τρεῖς δεκαρούλις κί νὰμ ἕνα
μάτσου.

—Ἀδύνατον, δὲν πιάνου τὰ λιεφτά μ', κύ-
ριους!

—Κερί κί λβάν' τοῦ λβόν κί κουτές μὴ σώης
κί τὰ πιάης.

Κί πομῶνς, π' λιές οὐρὴ Περδικουλά μ', κί
πῶς νὰ φᾶς τοῦ ψουμί σ' ἀνιερ ρεπανάκια
τῶπορι κακιστον γιὰτὶ δὲν ἄλλου πρου-
σφάτ. Κί ἡ ἐληγὲς ἀκόμα, οἱ κατακοῦμένες οἱ
θροῦμκες ἀκριβῆσαν κί αὐτίνες ἕνεκα ἡ λίρα
πᾶντουτες.

Πᾶς ὕστερα στοὺν καφενὴ νὰ πιη; ἕναν κα-
φουλά γιὰ νὰ πᾶν τὰ φαρκάκια πορακατούλια,
κί τὸν κλιερῶνς ἰννινηγεα τς μί τοῦ σμπά-
θσιου, κί χῶρια τοῦ μουμπουάρ ἀπ' πρέπ'
ν' ἀφήμς γιὰτὶ μαθὲς ἂν δὲν τ' ἀφήμς σὲ δέο-
νσι οὐ γκαροσῶς.

Σὰ νὰ λιέμς μίνια ἀλάκαϊρ' δραχμουλά γιὰ
ἕνα μαυροζοῦμ' βαρὺ γλυκὸ κί στ' μέσ'
κρούγιου.

—Γιατί τὸν αὐγάτ'σταν τόσο πούλ',
οὐρὴ τζαναμπέτδες; τς λιέου.

—Ἐνεκα τοῦ ξουτεροῦ συνάλλαγμα.

—Κί δὲ μ' λιές, στοῦ Θεοῦ π' δὲν πιστέβς,
ἀπ' τοῦ ξουτεροῦ τὰ φέρηντες τὰ ρεβίθια κί τ'
βρώμ' π' μᾶς κουτίτζι;

—Οχι ἀλλὰ κλιερῶνς μιάλου νοτιου, μι-
γάλς φῶς, πούλ' φουτισμὸ κί τὸ τοῦττα,
Δὲν τὸ διάβασε ποὺ τῶγραφταν κί οἱ «Βά-
τραχοι».

—Ὅρος νὰ βρῆς ἄκ' κί ἡ ἀφεντιά σ' ὅπου
ἔχμε μπερδευτὴ τὰ πράματα. Ἀγαταίν' τοῦ
ψουμί, ἀγαταίν' οὐ ἀργάτς τοῦ μερουκάματό
τ', ἀγαταίν' οὐ ἐμπουρας τοῦ γράμμα τ',
ἀγαταίν' τοῦ τιστό τ', ἀγαταίν' τοῦ κράτουν
τς φόρους τ', ἀγαταίν' ἡ λίρα, ματαγαταίν'
τοῦ ψουμί, ματαγαταίν' οἱ ἀργάτς τοῦ μερου-
κάματό τ' κί ράβεξήλουνε δλειά νὰ μὴ σ' λαίμ'.

Παύλους κύκλους, ὅπουσι λιέν κί οἱ γραμ-
ματιζοῦμέν'. Μ' ἄλλα λόγια οὐλ' φταίμε κί
οὐλ' μέλι γάλα βγαίνμε, ὁ πᾶσα ἕνας κατηγου-
ράει τὸν ἄλλου κί βγάν' ἀπόξου τὴν οὐρί-
τσα τ'. Κί οὐλ' μαζὶ πάλς στ' δόλια τ' λίρα
τὰ ρίχτεν. Αὐτίν' εἶνε π' σκῶν' τς ἀμαρτίες
τ' κᾶθα καληουλουμπουδῆν.

—Ναί, ἀλλὰ ἐτοὶ δὲν πᾶν καλὰ τὰ πρά-
ματα κί ἡ κατάσταση' γίνεται ξεροβουδῆμτ'.
Ἀγάλια ἀγάλια θὰ καταντήσμε σάν τν Ἀυ-
στρίγια, ἀπ' γιὰ νὰ πᾶς στοῦ παζάρ' νὰ ψου-
νῆς πρέπ' νᾶχς μαζὶ σ' ἕνα κάρου κουρῶνς.

Δὲ θμῶμα κί ποὺ τὸ διάβασα τώρα κουντὰ
πῶς ἕνας βιεννέζους πλοσῖσιος μῆχης κᾶσιου
βράδ' σ' ἕνα ξινουδουχεῖο τς Βιέννης γιὰ νὰ
φᾶ. Καθῶ; ἐμπαίνε ὅπουσι βᾶστας στοῦ δεξί
τ' τοῦ χέρ' μίνια μεγάλ' βαλίτζα ἀπ' φόντες
ἕκαστες τν ἔβαλε ἀπάν' στοῦ τραπέζ'.

Σάν εἶδ' ἐπὶ πᾶσι οἱ γκαροσῶς κί τ' λιέει
ἀστρομακά :

—Μί τοῦ μπαντῶν, Κύριγιους, δὲν ἰπιτρέ-
κουνται ἐπιπλα οἱ τοῦτου τοῦ μαγαζί.

Γιατί μαθὲς ἦταν ἀριστονκρατικὸ ἱκεῖο τοῦ
ἀρεστουράν.

Οὐ πλάτς ὅμως τ' ἀκουρίθικς :

—Δὲν εἶν' ἐπικλο αὐτίνου π' γλιέπς.

—Ἄμ' τί εἶνι, κᾶνς;

—Εἶνι τοῦ πορτουφῶλι μ'.

—Πῶς πορτουφῶλι, ἀφοῦ ἐγὼ τ' γλιέσκου

ποῦσινε βαλίτζο.

—Δὲν ἐχς ἄδικου, βαλίτζα εἶνι, ἰγὼ ὅμως
τ' μεταχειρίζουμι γιὰ πορτουφῶλ', γιὰτὶ μα-
θὲς οἱ τόσες χιλιάδες π' θὰ μ' χρεγιαστοῦν
γιὰ νὰ κλιερῶσου τοῦ φαί μ' δὲ χῶραγαν μὲς
τοῦ πορτουφῶλι μ' κί τς ἔβαλα μὲς τ' βαλίτζα..
Νά, γιὰ τήρα γιουμάτ' κουρῶνς εἶνε'

Τ' ἀίκους, οὐρὴ μαντζουράνα μ'; Τ' ἀίκω νὰ
λιές κί νὰ προυσεῦσσαι στοῦ θεοῦ, νὰ μὴν κα-
ταντήσμε σ' αὐτίνου τοῦ χάλ' γιὰτὶ τότενς
νιψ' κί ἀκουφάγαμαν δίχους νὰ φᾶμι. Ὡς
τόσου ὅμως ἕνεκα αὐτὴν ἡ ἀναθεματισμέν' ἡ
λίρα, καλὸ εἶνι ν' αὐγατίσ' κί ἡ προῖκα σ'
καυιά στάλα γιὰτὶ μαθὲς τί θὰ τρῶμ' σ' αὐτίν'
τν ἀκριβεία σὲ μὲ πᾶρς κί σὲ πᾶρου κί παρ-
θούμς χερουκῶδαρα;

Ταῦτα κί μένουγιάσ' κί ἀντίο μου
Μήτρος Κουρνόγαλος

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ (ΗΓΟΥΝ ΘΜΙΑΙ ΕΠΙΚΑΡΡΟ)

Μίας δουλέας
μὴ ἐσαρκῶν
πλέον κί ποσῶς
οὔτε διὰ ψωμόν,
τὸ ὅποιον
πολλῶν δὲ μᾶλλον
περὶ φαγίον,
ἐτήραζον ἐνδελεχῶς
εὐρέναι
δεκτέραν τοιάπητη
κί ἐπυχῶς
ἐπέτυχον
δουλίσαν τιάν
βατραχινῶς
ἐπιτυχόν τοῦ σχετικῶ
διαβημάτου μου

πρὸς ἀρμολιανπροσαῦξησιντοῦεἰσοδημάτουμου,
τὸ ὅποιον

κί ἐμβάλουσι τῆς καταστάσεως
τῶν θαλασσοδανείων,

εἰς ἃ προβαίνουσι διηλεκῶς
κί μετὰ μυρίων τελειῶν.

Οὐκὰν τὴν προσεχὲς ἔβδωμῶν
θέλω κοῦξι ἐν τὰς «Βιτράχοις» τρε-ζολιμάν.
Περικαλῶνται ὄθεν οἱ ἐμποκτοὶ φίλοι
κί θαυμασθαί

ὅπως κατασθῶσι τῶν Βαθράκων ἀγοροσθαί,
τὸ ὅποιον ἵνα σχάσασιν ἐκ τῶν γελίων.

Ὁ Ἀναθάγγελος

Τὰ βάσανα τῆς μοδιτρούλιας

Ο ΚΟΜΗΤΗΣ

Ἄχ μαμακουλά μου, ὅποσον εἶμαι περιλύμ
ἕνεκα ὁ γέος κομητής, τὸ ὅποιον ἰκάρχει κί
κάλιν φόβος περὶ συντελεσῆ τοῦ κόσμου!

Ἐνθυμοῦμαι ὁσάκις ἤμην μικρούλα κί
διελάμβανιν τότες οἱ ἐφημερίς περὶ τὸν κο-
μήτη τοῦ Χάλει, τὸ ὅποιον θο μᾶς κατέστρε-
βε μετὰ τῆς οὐρᾶς του κί μᾶς εἶχε συλλά-
βει ὅλους ταταρταῖους κερνιτῶς, καθότι ὅπου
τὸ ὁμιλεῖ κί τὸ δημῶδες ἔζμα ἐντὸς ἀνθο-
λογίας τοῦ ἐρωτευμένου σεβδολῆ :

Κί μετὰ τόσα βίσανα
κάλι ἡ ζωὴ γλυκειά ναι.

Κί εἶχαμεν μεταλαβεῖ ὅλοι τὰ ἄχραντα
μυστήρια κί ἐξενυκτούσαμε καθ. ἅπαντα τὴν
νύκτα ἐπὶ τὸ μνημεῖον τοῦ Φιλοκαππου, ὅπου
ἐδίναμεν τοὺς τελεκαταῖους ἀσπασμούς, καθότι
ὁ ἕκαστος ἐπερίμενε τὸ τέλος του.

Ἄλλὰ τότες ὁ Χάλει; μᾶς ἐλυπήθη κί
ποσῶς μᾶς ἐκατάστρεψε.

Τώρα ὅμως τὸ ὄρος κί φόβος καθότι νὰ
σκεπτής μονάχα μαμακουλά μου, ὅτι ὁ γέος
κομητής εἶνε ὀκτάκις φορᾶς μεγαλειέτερος ἀπὸ
τὴν γῆν κί ἐχει ὄχι μόνον ἀπᾶξ ἀλλὰ μᾶλλον
δύο οὐρᾶς, τὸ ὅποιον διὰ νὰ μᾶς κᾶψη κατ'
ἐπανάληψιν.

Κί στεναχωροῦμαι πολὺ ὡς ἐκ τοῦτο, ἐφῶ-
σον κοῦμα εἶνε νὰ ἀεσθᾶνῆ τινὰς νέσ, εἰς τὸ
ἄνθον τῆς ἡλικίας του κί δὴ ἄνω νὰ ἐχῆ ἀπο-
λάψῃ ἀκόμα τὴ γλύκα κί τὰ μεγαλεία τοῦ
κόσμου, τοῦθ' ὅπου δεσποινίς.

Μέχρι τὰ τοῦδε
μὴ ἐρωτευθεῖς μὴ-
δὲν ἀνήρ, ὅπως
ποθεῖ ἡ καρδιά μου
ἤγουν περιπαθῶς
κί μέχρι τελευ-
ταίας ἐκπογῆς, ὁ-
πως ἐξάγεται ἀπὸ τὴν ὥραία ἱστορία τοῦ ἐρῶ-
του τῆς Μαίρης μετὰ τοῦ Μιμήκου.

Ἄχ μὴν ντιὸ ντὲ Καπανδοῖτ
σῶσον μᾶς ἐκ τὸν κομήτ.

Η ΚΙΚΗ

ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ

ΒΑΣΑΝΑ

Ἐρὸ Χριστὲ μουρμούρη, τί τραβάμε κί
δὲν τὸ μαρτυράμε, λέω,
στὸν εἰκοστὸν αἰῶν!...

Ὀβλος ὁ κόσμος, ὁε Μα-
νιῶ χασικλοῦ κί μελομα-
κάρουνη, μὲ τοὺς γαλατο
κοιούς τὰ βᾶνει, ἐπειδὴς
κί ὀγγόνουε πολὺ γάλα στὸ
νερό.

Αὐτοὶ ὅμως οἱ φουκα-
ριάρηδες ὅσο κί νὰ πῆς
ἔχουνε ἕνα δρόμι δικηί,
γιὰτὶ, νὰ φαγε σῆς, οὐλα
τὰ ὕλιὰ ποὺ σαγγουε τὸ
γαλατάκι τοῦ Θεοῦ ἀκρι-
βῆγανε. Θάλεις τὴν κόλλα
τοῦ ποκακίσιου, λατινισί
ἀμιλον, ποὺ ὀγγόνουε ἐν-
τοσθεν γιὰ νὰ γίνεται
πηχτὸ κί νὰ φχαριστιέ-
ται ὁ κελάτης πᾶς τὸ πῆ-
νει δῆθεμ μὲ τὸ καϊμάκι του ὅπως ἀπ' τὸ βυ-
ζὶ τῆς κασιόικας, θέλεις τὴ σόδα, ποὺ τοῦ
βαίνουνε γιὰ νὰ μὴν κόβῃ, κί ἡ μὲν κί ἡ
δὲν ὑπερτιμήθηκε. Κί γιὰ τὸ νεράκι ἀκόμα
νὰ πῆς κί ἀπ' αὐτὸ μεγάλη ἔλλειψις ὑπάρχει,
ἕνεκα τὴν πολυαυθροπία ποὺ ἐπέπεσε στὴν
Ἀθήνα, ἐξ ἀπαξασίας προσφυγίας. Καλὰ τὸ
λέω ἡ μήπως κί τεῦ λειπει κανένα ἐπίδομα;

Γιὰ τοῦ, κακέλους ἡμους ποὺ βαφτίζανε τὴ
ρετοῖνα σ' οὐλο τὸν Ἰορδάνη ποταμῶ, κανέναν
δὲ διαμαρτυρεῖται!

Γιατί δηλαδὴς; Μονάχα μὲ τὸ γάλα θὰ
ζήσῃ ὁ ἀνθρωπος; Τὸ οἶνος εἶνε γιὰ πέταμα;
Δὲν πιστεύω!

Ναί μὲν, δὲ σ' ἀντιλέω τὸ ὄχι, ἔξοδα ἔχουνε
κί αὐτοὶ, ὁ γῦψος κί οὐλα τὰ ἀληθινὰ προῖα
τῆς τέγνης τῶς ἀκριβῆγανε. Τῶλανε παραξε-
κοντακίσιος ὅμως οἱ ἀλειτοῦργητοὶ, γιὰτὶ ἐμῆ
τὴν ὑπερτιμᾶνε, ἐμῆ τὴν νερόνουε, κί χῶρια
ποὺ σὲ ποτίζουνε βιδανιτοῦ ἀνηλεῶς. Νομίζω;
Πίνεις, πίνεις, φουσκῶνει ἡ κοιλιά σου κί
ἀκόμα ἀκατάριστος, εἰς ἰ!

Τὴν προάλλῃ τὸν ἔ ὕλληψα ἐπ' αὐτοφῶως
ἕναν κᾶκελλα, τὴν ὥρα ποὺ πᾶγινε νὰ χύσῃ
τὸ ὑπόλοιπο ἕνός ξάνου ποτηριοῦ στὸ δικό μου.

Εἶχα κάτσει σὲ μί κᾶκελλα κί πολέμαγα
νὰ μαζέψω κᾶσιος χερτοδεκάρα ποὺ μοῦχε
πέσει γάμο.

—Τί ἔχασες κί ψάγγεις, βλάμη; μοῦ κάνει
ὁ ταβερνιάρης.

—Δὲν εἶνε τίποτις. Κᾶσιος κατομμύριο μοῦ-
πεσε κί κυτᾶω νὰν τῶβρω. Πιάσε μου ἕνα
ποτήρι μεγάλο, γιὰτὶ κρυώνω.

—Τῶχεις μὲ τὴν κρώτη, μοῦ ἀπαντεῖ.

Κί ἰκᾶνω στὴν κουβέντα ὁ στριψόδικος, μὲ
τὴν ἰδέα πῶς δὲ θάν τονε πᾶρω γκάβο ἐπει-
δὴς ἤμανε σκυμένος—μ' ἐνόησες; —τόνε βλά-
κω νὰ στραγγίξῃ ἕνα βιδανιτοῦ ποτήρι σ'
ἕνα ἄλλο κί νὰ μοῦ τὸ κουβαλήθῃ δῆθεμ πῶς
τῶπιασ ἀπ' τὴ μισή.

Ἐχοῦ ἐξάψεις!... Γενεῖς δεκατέσσερες τονε
κᾶρασα στὴς βριξὲς κί ἰ ξεβαφτίστηκα, μὰ τὸ
ναί, στὴς βλαστήσεις, τί βγῆς ὅμως; Αὐτὸς
τὴ δουλειά του κάνει, κί ἄμα δὲν τὸ δῶκει
σὲ μέγανε τὸ βιδανιο, φιν τὸ δῶκει σ' ἄλλον
ἴσον ἕνα κί τὸ αὐτό, ἂν δὲν ἀπατεῖται.

Ἐγὼ, νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια μῶρ' ἀπέν-
τρα μου, τὸ πῶ πολλὸ θυμῶμα μ' ἐκείνους ποὺ
δὲν τὸ κατεβάζουνε τὸ ποτήρι τους μᾶχει
πυθμην, πορὰ ἀφήνουνε μᾶσα τὸ μισό, χᾶριν
ἐφγενείας ἰ ἰ μᾶχηδς! Κί σὲ λίγο τὸ ξανα-
κλιερῶνουε γιὰ καινούργιο. Μὰ εἶνε ν' ἀφή-
νῃς στολαματιά αὐτὴ τὴν ἐποχὴ ποὺ τὴν πλε-
ρῶνῃς τέσσερες δραμάς τὴν πολὺκλαστη!

Νὰ αὐτὰ εἶνε τὰ μεγάλα βάσανα τοῦ κο-
σμάκη. Οἱ φημερίδες ὅμως ὑγρὸν ἀγοράζουνε
περὶ τοιαῦτα κί μονάχα πόσο θὰ πᾶη τὸ μαυ-
ροχάβιργο διαφέρονται.

Ἐχεις κί τὴν κερὰ Διάσκειψι, ποὺ ὄλο κί
περὶ γιὰ ζήτημα Στενῶν συζητᾶει, ἀλλὰ περὶ
τὴν οἰκουμενική κατ' ἰστάσις τῆς φτωχολογίας,
ποὺ ὀλοένα κί πῶ στενὰ τὰ βρίζεις, μὴδὲν
κουβέντα.

Ἄστο, μὴ μοῦ τὰ θυμᾶς ποσῶς, ὁε μελι-
στάλαχτη, κί μὲ πᾶνει μερμηρία ὄντες τὸ
συλλογιέμαι. Ξηγήθηκα ἀρετοίνωτος;

Ο ΒΛΑΜΗΣ